

Стрітення

Йосип Бродський

Коли вона вперше у церкву внесла
Дитину, знаходились там із числа
Людей, що молилися Богу старанно,
Святий Симеон і пророчиця Анна.

І старець узяв немовлятко із рук
Марії; і трійця їх стала навкруг
Дитини, створивши ледь видиму раму,
Що зовсім губилась у сутінках храму.

Той храм обступав їх не гірше, ніж ліс.
На сцені життя, серед темних куліс,
Ховала пітьма від очей святотатця
В той ранок Марію, пророчицю, старця.

І лиш випадково проміння лягло
На тім'я дитини, звідтіль – на чоло.
Та хлопчик дрімав і посапував сонно
В міцних, вузлуватих руках Симеона.

Було раз провіщення старцю цьому
Про те, що побачить він смерті пітьму
Не перш, ніж побачить він Божого Сина.
Збулося. Настала жадана година.

І старець промовив: "Ще й дня не мине,
Ти, Господи, з миром відпустиш мене,
Бо нині сподобились очі старечі
Побачить дитину, що прийме на плечі

Тягар непомірний спасіння людей
І шлях їм освітить". Старий іудей
Вклонився поштиво, і звуки замовкли.
Лиш відгук тих слів, зачіпаючи крокви,

Ще довго потому вгорі шелестів
В склепінні високому, ніби хотів

Вмоститися там, як поранена птиця,
Що здатна злетіть, та не здатна спуститься.

І дивно було їм. І тиша була
Дивніша, ніж мова. Марія взяла
Дитину, збентежена й повна надії,
І старець звернувся тоді до Марії:

"В дитині, що спить на долонях твоїх,
Падіння й ганьба, чи спасіння живих,
Предмет суперечок, незгоди причина.
І тим же мечем, що в майбутньому сина

Мордовано буде, і душу твою,
Простромлену наскрізь, немов у бою,
Видющою зробить страждання високе
В нещасних серцях, як всевидюче око".

Промовив і рушив до виходу. Вслід
Марія й пророчиця Анна, від літ
Зігнута додолу, дивились безмовно.
Він значення й розмір втрачав безумовно

У поглядах їхніх, що наче крізь сон
Дивились на те, як святий Симеон
Поволі іде, зберігаючи сили,
До дальніх дверей, що неясно білили.

І дуже повільна, стареча хода
Була вдивовижу пряма і тверда.
Лиш голос почувши, спинивсь край порога,
Та то не його окликали, а Бога

Пророчиця славить уже почала.
А двері все ближче. Одежі й чола
Вже вітер торкнувся. В розчинену браму
Бриніло життя поза стінами храму.

Він йшов помирать. Не у вуличний пил,
Поріг проминувши, він твердо ступив,
Ступив у безмовність і темряву смерті.

Він йшов через простір, позбавлений тверді,

Де час зупинився і знітився звук.

І образ дитини із сяйвом навкруг

Пухнастого тім'я дорогою тою

Душа Симеона несла із собою,

Як світоч незгасний у морок печер,

В якому нікому з людей дотепер

Дорогу собі освітить не траплялось.

І світоч світився, а путь розширялась.

Переклад Олександра Грязнова